

TJEN FOLKET



Diskusjonsblad for AKP (m-l)



JAN-74



RIDDERSLAG

Vi har en verden å vinne
og ikke en time å miste.
Så skulde vi famle i blinde
og spikre oss selv en kiste?

Husk, vi er folket som murer
et vern med den venstre hånden,
mens fienden ligger og lurar
og venter vi oppgir ånden.

Så skulde vår høire hånds verge
være en rusten klinge?
Nei, tro flytter ingen bjerge
og kan ikke seiren bringe.

Muren, vårt vern, er partiet.
Men sverdet er: Lenins lære!
Og er du til kampen viet
da skal du sverdet bære.



INNHOLD

Leder: Økonomikampanjen fortsetter	s. 3
Forholdet til Sosialistisk Valgforbund	s. 5

Vend oppmerksomheten mot arbeidsplassene og fagbevegelsen

Vi trenger et faglig manifest	s. 9
LO – mot kvinnekamp?	s. 10
Hva betyr parolen om å «rette blikket mot arbeidsplassene og fagbevegelsen» for boliglaga?	s. 12
Hovedsaka nå – mot avtalefesta tariffavgift!	s. 14
Til spørsmålet om bevilgninger til partier fra fagbevegelsen	s. 15
Erfaringer fra samarbeid med SV i momsaksjonen	s. 16

Debatt

Rød Ungdom – feil å prioritere gymnasiaster?	s. 17
Svar til diskusjonen om husmora	s. 18
Til sikkerheten	s. 19
Sikkerheten i ml-bevegelsen	s. 20
Om å arbeide i en kystbygd	s. 21

Forsida: Dikt av Rudolf Nilsen
Tegning av Reidar Aulie



Leder:



Økonomikampanjen fortsetter

Ved årsskiftet er ingen av de to viktigste målsetningene for økonomikampanjen oppfylt! En del står igjen på 75 000-innsamlinga – en god del mer på å skaffe 4000 nye abonnementer til Klassekampen.

Var målsetningene dermed overoptimistisk stilt? På sentralt hold er det ingen tvil om at vi har undervurdert vanskene med å gjennomføre kampanjen samtidig med at et nytt kontingentsystem ble innkjørt. Mange steder fikk en ikke tida til å diskutere kampanjen på lagsmøtet, fordi det var nødvendig å

sette seg inn i og diskutere kontingentordninga. Men selve målsetningene for kampanjen er ikke å strekke fellen for langt fordi det er nødvendig for ikke å bli tvunget til å trappe ned en del av det utadvendte arbeidet. Det er ikke under noen omstendigheter akseptabelt!

**LA OSS GJØRE OSS FERDIG
MED 75 000-INNSAMLINGA OG
GÅ LØS FOR FULLT PÅ
VERVINGA AV NYE
ABONNENTER!**



Å oppfylle målsetningene for **innsamlinga** skulle ikke være vanskelig.

La oss derfor få det resterende arbeidet her unna!

Abonnementsvervings-kampanjen krever mer av arbeid. Skal vi måtte melde pass her?

Klassekampen har gått gjennom ei **eksplosiv** utvikling siden den startet opp for fem år siden. Opplaget på første nummer som kom ut av **månedsavisa** var 2 500. I dag går **ukesavisa** i 15 000 – seks ganger så stort opplag. Antallet aviser som selges er tjuefire-doblet på fem år!

Avisa starta opp som ei avis som ønsket å ta opp arbeidsfolks problemer. I dag er den **anerkjent** av arbeidsfolk og oppfattes av folk langt inn i andre partier som den beste avisa på venstresida.

Avisa var et **uunværlig** redskap i bygginga av det nye kommunistiske partiet. I dag kjenner et stort antall folk **partiet** først og fremst gjennom avisa. For mange folk er avisa den eneste kontakten med oss, for mange folk er det den første, og langt fra den siste! Avisa er i dag av uvurderlig betydning for spredninga av kjennskapen til partiet og til kommunistisk politikk.

Derfor kan vi ikke slå oss til tåls med avisa som den er i dag, sjøl om den er god. Den må bli større, og bedre.

Klarer vi ikke målsetninga på 4000 nye abonnenter kan det bli vanskelig å holde avisa på seksten sider – muligheten fins for at sidetallet må ned igjen, og stoffet beskjæres. Med 4000 nye er det lagt grunnlag for å **fortsette** frammarsjen – utvide sidetallet, mer arbeidsplassreportasjer og annet stoff, oftere ut, lokal-utgivelser osv.

Så om vi skal melde pass eller gå på målsetninga igjen, er opp til hva vi sjøl ønsker! Derfor fortsetter vi.

For kamerater som ikke har gjort noe til nå er det derfor tida for å sette igang! Og de som alt har gjort en jobb, bør gjøre en jobb til!

Sett opp **lister** over arbeidskamerater, familie og venner som kan verves og gå gjennom navn for navn!

Lag **Klassekampen-stands** og verv abonnenter!

Lag **døraksjoner** etter lister eller med vanlige salg og verv på dørene!

Har laget fast løssalg – overfør dette til **gruppe-abonnement** ved at **medlemmene** spytter i litt ekstra!

red.



Forholdet til Sosialistisk Valgforbund

VÅR STRATEGISKE HOLDNING

For vi fordyper oss i de taktiske sidene ved SV i dag, bør vi løfte blikket og se framover, slik at vi ser det hele under et riktig perspektiv.

SV er et uttrykk for en type motsigelser som arbeiderklassen vil stå overfor i en hel historisk epoke. Uansett om framtida vil oppvise andre organisatoriske former, så vil det som SV i dag representerer eksistere i forholdsvis lang tid. Kjerna i SV tilsvarer det som var kjerna i mensjevismen. Skal vi uttrykke det kort må det bli noe slikt som tannløs »marxisme», unnfalleshet overfor de viktigste klassekampspørsmålene, reformistisk strategi, parlamentariske illusjoner. En slik mensjevisme vil vi stå overfor som en relativt sterk kraft i mange år.

Det er klart at så lenge en slik retning, for ikke snakke om høyresosialdemokratiet, er en sterkere kraft i arbeiderklassen enn kommunismen, så kan det ikke bli noen revolusjon og slett ikke noe proletarisk diktatur og sosialisme. Vår strategiske oppgave er å nedkjempe høyresosialdemokratiet så vel som mensjevismen i arbeiderklassen og redusere dem til mindretallsstrømninger, samtidig som vi vinner klassen for kommunismen.

Trass i at de avviker sterkt fra hverandre er både høyresosialdemokratismen og mensjevismen uttrykk for borgerskapets innflytelse i arbeiderklassen. De representerer ulike avarter av borgerlig sosialisme. De står i motstrid til arbeiderklassens interesser.

Enhver taktikk overfor opportunismen og dens ulike organiserte uttrykk i dag må utformes i samsvar med dette strategiske perspektivet og ikke i motstrid med det. Riktigheten eller feilaktigheten av en taktikk må vurderes ut fra om den faktisk og på lang sikt svekker opportunismens grep på arbeiderklassen og styrker kommunismens, eller om den ikke gjør det. Vi kan ikke forme en taktikk ut fra hva som er mest gunstig i øyeblikket for å unngå angrep, innta posisjoner osv.

HVORDAN KJEMPER VI?

Når dette er sagt er det dermed ikke sagt hvordan denne kampen til enhver tid skal føres. Det er ABC for oss at kampen tar forskjellige former ut fra de gitte betingelsene. Det er også ABC at ikke alle motsøgelser på en og samme tid er hovedmotsigelsen. Det første og mest grunnleggende skillet som må trekkes i dag er skillet mellom den høyresosialdemokratiske ledelsen og arbeiderbeve-



gelsen. En av motsigelsene mellom oss og SV dreier seg jo om hvordan vi oppfatter dette skillet.

Motsigelsen mellom oss og revisjonistene vil endre seg etter situasjonen, sjøl om den alltid vil være fundamental. Til tider er det så mye som skiller, ikke bare i prinsippene, men i den aktuelle dagskampen, at hovedsida i motsigelsen blir den åpne kampen. I visse tider er enheten hovedsida, fordi det er mer som forener oss en skiller oss i politikken. Den høyreopportunistiske behandlinga av forholdet mellom opportunisten og oss fornekter kampen og preker »bare enhet». Den »venstre»opportunistiske preker »bare kamp». Vi avviser dem begge som udialektiske linjer. Den høyreopportunistiske vil hindre oss i å lære massene forskjellen på kommunisme og opportunisten. Det betyr å overlata massene til opportunisten. Den »venstre»opportunistiske linja vil forhindre oss i å samle alle som kan forenes for å ramme klassefienden mest mulig. Det vil reise en mur mellom massene og oss. Derfor vil den også overlata massene til opportunisten.

Vi må innse at alle ting i verden har to sider. Politisk samarbeid med revisjonistiske organisasjoner kan være en form for kamp. Gjennom et slikt samarbeid åpner vi øynene til revisjonistinfluerte folk. Vi viser dem i praksis at vi ikke lar partisyvinisme hindre oss i å styrke enhet for riktige krav. De lærer litt om hvem som best kjemper for disse kravene.

Slikt samarbeid er sjølsagt et tveegget sverd. Innflytelse er ikke enveis. Revisjonistene vil også lettere kunne påvirke oss. Hvem som trekker det lengste strået avgjøres av den kampen som hele tida ligger under enheten.

Når vi inngår politisk enhet med revisjonistene og småborgerlige grupper er det ikke fordi vi tror det er uten risiko, men bl.a. fordi vi har tiltro til vårt partis styrke og evne til å møte en kalkulert risiko.

Avsløringer av den typen som Stalin anbefaler, nemlig på hverdagens problemer, er en annen form for kamp. Et politisk samarbeid med f.eks. SV i forskjellige spørsmål utelukker ikke konkrete avsløringer. De er en helt nødvendig del av et slikt samarbeid, fordi det dreier seg om retten til uavhengighet og initiativ innafor enhet, et prinsipp som må gjelde alle grupper. Det er bare mekanister av høyre- eller »venstre»-type som ikke kan innse at det er slik. Ta eksemplet med SVs forræderi mot Vietnams folk 10.desember. Er det ikke vår plikt, så vel overfor det vietnamesiske folket, som overfor våre egne idealer at vi avslører det og brennmerker det. Bare en slik kamp kan dessuten hindre gjentakelser i framtida. Uten kamp vil enheten forgå.

En tredje form for kamp er den ideologiske kampen, eller kampen på »himmelrommets problemer», for å bruke Stalins ord. Noen kamerater har neglisjert denne kampen. De har forstått Stalin slik at denne kampen ikke er viktig, men det han mener er at den er utilstrekkelig. Den må kombineres med andre former for kamp. Hadde den vært uviktig så hadde Engels' »Anti-During» og Lenins »Materiale og Empiriokritisme» også vært uviktige.

Den stadige kampen som vi må føre med revisjonistene om teoretiske spørsmål er helt nødvendig, også av hensyn til den nære og dagsaktuelle kampen.



SV I DAG

Vi har hittil behandlet helt prinsipielle spørsmål for taktikken og strategien. Vi går nå fra det allmenne til det særegne, altså fra behandling av opportunisten generelt over til å se på SV.

SV er i dag i stor grad et parti. I Røde Fane er det lagt fram hvilke sterke krefter som trekker SV i retning av virkelig å bli et parti. Det er høyst sannsynlig at SV også blir et parti, men det betyr slett ikke at det ikke finnes motsigelser. Det siste landsmøtet i NKP viser at både den harde Moskvafloya i NKP, og de mer nasjonale revisjonistene er skeptiske til det tempoet for partidannelsen som SF legger opp til. Tankegangen bak dette er at NKP ønsker SV som en front lenge nok til å prege den med sine revisjonistiske synspunkter. De regner med rette med at det i dag vil bli vanskelig for dem å få trumfet igjennom en oppslutning om Sovjet fra SV-partiets side. NKP-ledelsen har ingen betenkeligheter med å gi avkall på «leninismen» i et nytt partiprogram, de har jo alt i lengre tid spekulert på hvordan de skulle bli kvitt denne formuleringa. For å ikke stå helt nakne vil de trenge en programformulering av et eller annet slag om «marxismen», men er antakelig villige til å sluke de mest tvilsomme og uforpliktende vendinger. Dette er ut fra hevdvunnen revisjonistisk logikk om at slike tvetydigheter om «åpen holdning til marxismen» o.l. er det samme som en prinsippfesting av kommunismen og marxismen-leninismen.

NKP er ikke imot å gå i oppløsning til fordel for et SV-parti, men ønsker et lengre tidsrom for om mulig å endre styrkeforholdet til sin fordel.

Vi skal snart komme tilbake til de viktigste motsigelsene i SV. La oss bare først slå fast, som vi har gjort hele tida, at SV i seg sjøl er en motsigelse. På den ene sida har SV utvilsomt bidratt til å løsne skredet fra DNA, på den andre sida har det en så opportunistisk strategi og taktikk at det alt på den korte tida etter valget har rukket å gjøre flere grovt opportunistiske handlinger.

SV er et nøkkelspørsmål. Vi kommer ikke utenom SV, derfor må vi utmeisle vår politikk mer nøyaktig enn bare denne motsigelsen.

ULIKE TENDENSER I SV

Det er ikke vanskelig å spore en høyrefløy i SV. Her er parlamentsgruppa tyngdepunktet. En klar venstrefløy er det derimot vanskeligere å spore. Det eneste som er sikkert er at det er to typer «venstre» i SV. På den ene sida finner vi det sjoletablerte «venstre» av Kontrast-typen, som slår om seg med revolusjonære fraser i massevis, men som i taktikken og politikken har svært så lite å kritisere Gustavsen & Co. for. Desto mer aktive er de med å angripe oss. Dette er et slags falskt «venstre». På den andre sida finnes det en uklar venstretendens av folk som er revolusjonære eller noe nær revolusjonære og som er uenige med høyrefløyen i svært mange av de samme tingene som vi kritiserer den for. Det finnes ei stor sentrumsgruppering som kan utvikle seg begge veier, litt avhengig av hvem som har framgang og kan oppvise resultater.

Ideologisk står den moderne revisjonismen sterkt i SV, og har nettopp gjennom SV sikra seg et sterkere fotfeste enn noensinne. Men det finnes også mer utpreget gammel-revisjonisme, venstresosialdemokratisme, som i flere ideolo-



giske spørsmål skiller seg fra den moderne revisjonismen. I intellektuelle kretser har en slags halvtrotskisme et visst innpass, men heller ikke mer. Populismen er trengt i bakgrunnen, til det eventuelt blir opportunt å skilte med den igjen.

Det er flere politiske spørsmål som deler SV. Helt fra et så enkelt spørsmål som abortsaka til større og mer avgjørende spørsmål. Disse motsigelsene går naturlig nok ikke etter nøyaktig de samme skillelinjene. Derfor må vi gjøre oss opp en mening om hva som er de viktigste motsigelsene. De motsigelsene som vil skille mellom virkelige og falske venner.

HOVEDMOTSIGELSEN OG DEN VIKTIGSTE UNDERORDNA MOTSIGELSEN

Vi mener det er to spørsmål som igjen og igjen blir avgjørende for hvilken vei SV skal ta. Innenriks er det forholdet til DNA, og utenriks er det forholdet til Sovjet.

Vi påpekte det alt i valgkampen at SV har et feilaktig forhold til DNA, og SVs knefall for subsidielinja i mømskampen skulle vel ha demonstrert at det ikke var tilfeldig. Forholdet til Sovjet har kommet opp i forbindelse med Midt-Østen, og SVs holdning er demonstrert gjennom deltagelse på Bresjnevs »fredskongress» under Midt-Østenkrigen.

I øyeblikket er det forholdet til DNA som er det mest akutte spørsmålet av disse to, hvor DNA på grunn av SVs unnfalighet har fått et aldri så lite taktisk overtak. Det skal imidlertid lite til i den ustabile internasjonale situasjonen som rår, for spørsmålet om Sovjet blir like akutt som f.eks. i -68. Inntil videre er det spørsmålet om DNA som er hovedmotsigelsen og det om Sovjet som er den viktigste av de underordna motsigelsene. Langs disse linjene vil SV gang på gang deles, og det er i arbeiderklassens interesse at så mange som mulig i SV tar riktige standpunkter her. Derfor må vi aldri la høyrefløyen i fred til å tilsløre disse prinsipielle spørsmåla.

For å utvikle forholdet mellom SV og oss til vår fordel, trenger vi nå for det første å styrke AKP, særlig på arbeidsplassene, for det andre trenger vi å styrke enhetsaksjonene i klassen og folket for øvrig (noe som den ganske markante tilspissinga av klassekampen jo innebærer som en sjølsagt ting) og for det tredje trenger vi å utvikle vår politikk med enhet og kritikk overfor SV. Når det gjelder det siste punktet kan vi ikke få understreket nok betydninga av det arbeidet det enkelte partimedlemmet gjør overfor SVere i sine omgivelser.



Vend oppmerksomheten



mot arbeidsplassene og fagbevegelsen

VI TRENGER ET FAGLIG MANIFEST!

Partiet er inne i en faglig diskusjon, som også vil fortsette utover våren. Lønnsoppgjøret blir den sentrale saken. Ellers vil det bli laget en faglig studiesirkel som er beregnet på rekrutteringsarbeidet. Partidiskusjonen vil bli målretta mot vedtak av et faglig manifest. Det faglige programmet vi har i dag er tynt, for det meste en rekke paroler. Vi trenger mer utdyping av politikken, mer strategiske linjer. Diskusjonen av et slikt manifest vil være et ledd i skoloringen av medlemmene, også utafør arbeidsplassaga. Et bra faglig manifest vil også gi partiet økt prestisje ute blant folk.

Hva skal så et slikt manifest inneholde? Jeg skal nevne noen saker og ideer:

Vi må klargjøre vår målsetning for LO, forbundene, klubbene og samorganisasjonene, både før og under sosialismen.

En analyse av hovedavtalen og avtaleverket. Vårt syn på bedriftsdemokrati.

Vårt syn på fagforeningen utenfor LO (Stafo, sykepleierforbundet ol.)

Fagbevegelsen og kvinner – fremmedarbeidere – lærlinger og andre grupper.

Lønssystemer – Lønnsforskjeller.

Vern- og helsearbeid.

Opposisjon i LO. Hvem er venn, hvem er fiende? Hvordan organisere opposisjon?

Hvilken rolle bør partiene spille innen fagbevegelsen?



DELTA I UTFORMINGEN!

Det er meningen at et første utkast til manifestet skal være ferdig i mars/april. Kamerater som har ideer og meninger om de overnevnte saker eller andre ting, dere bør gi disse videre. Skriv innlegg til TF, eller direkte til FU da tiden er knapp.

Kamerat i FU

LO – MOT KVINNEKAMP?

LO-LEDELSENS LINJE

(Dette er bygd på et foredrag av Evy Bugerud Pedersen, en av LOs sentrale kvinner.)

Om organisering

Prinsipielt er LO-ledelsen sjølsagt av den oppfatning at alt skal gå gjennom LO og AP. Det betyr at de er mot dede nye kvinneorganisasjonene av prinsipp. Evy Bugerud Pedersen, kunne gå med på at de kanskje kunne bevisstgjøre noen, men forkastet dem som uten politisk innflytelse og dermed uten ansvar. Videre, LOs kvinneemnd er nå omorganisert – omdopt til LOs utvalg for familiepolitiske spørsmål, med Liv Buck som formann og Evy Bugerud Pedersen som sekretær. Flertallet i komiteen er menn, og alle er fastlønnte tillitsmenn. Lokalt skal kvinneemndas kontakter innlemmes i lokale utvalg av samme type. Dette betyr i realiteten at LO har gått vekk fra linja med at det er kvinnene sjøl som må slåss fram krava sine. Begrunnelsen om omorganiseringa er først og fremst at det må være med menn for at avgjørelsene skal bli tatt alvorlig. For oss er det derfor viktig også innafør fagbevegelsen å holde fast ved vårt syn på kvinnekamp, og forsvare og videreutvikle de kvinnegrupper som eksisterer og finne nye former for å organisere kvinner til faglig kamp. Oslo Grafiske kvinneklubb er et eksempel på hva som eksisterer, lokalt

utover landet fins muligens rester av kvinneemnder, dette er ting vi må være oppmerksomme på.

Likelønn

Evy Bugerud Pedersen ga i sitt foredrag inntrykk av at LO hadde et meget langsiktig perspektiv på dette, likelønn er nærmest umulig uten at menn og kvinner har lik utdanning og at kvinner deltar på linje med menn i alle yrker.

Til dette: Utdanning er sjølsagt viktig og vi vil jobbe for at kvinner har like rett til utdanning og like muligheter. Evy Bugerud Pedersen var f.eks. positiv til en bestemt kvinnevot på en del av linjene på yrkesskolen, og det er bra.

Men, det er samtidig en håpløst langsiktig linje for likelønn. I dag er det de ufaglærte kvinnene som rammes hardest, de betales langt under ufaglærte menn. Dette må gjøres noe med nå, ikke vente i generasjoner. Situasjonen blir til dels forverret: i typografseksjonen i Grafisk var lønnsforskjellen i 1960 ca. 60 kroner, i 1973 ca. 100 kroner. Videre, hvis en skal gå med på at kvinner skal gjøre nøyaktig det samme som menn for å få lik lønn, da går en med på et gammelt mannfolkargument. Vi er for at ufaglærte kvinner og menns arbeid stort sett skal anerkjennes som likeverdig og lønnes likt. Dette må vi slåss for, og det betyr at vi må stille parolen om likelønn helt konkret for xforbund, foreninger, arbeids



plasser, avdelinger. Dette er en meget viktig oppgave for dette lønnsoppgjøret – og bakgrunnen er gunstig. LO kjører en enorm reklamekampanje med plakater osv. på likelønn.

VÅRT ARBEID

Vi som er kvinnelige ml'ere på arbeidsplasser med mye kvinner, må først og fremst oppfatte oss som deres talsmenn og prioritere det i forhold til andre fagforeningsoppgaver. Vi må gå på to bein:

– Vi må jobbe for et godt sosialt miljø, jobbe for samhold, mot intriger, mot urettferdigheter i det daglige. Vi må være personlig dristige, be folk hjem, gå ut sammen, organisere julebord o.l. En god del kvinner er mer framskredne og mer interesserte på generelle kvinnespørsmål enn på reint faglige ting.

– Samtidig må vi engasjere oss aktivt i klubben, foreninga osv. Men også der må vi i stor grad oppfatte oss som kvinnenes talsmenn. I første omgang er det viktig å legge vekt på skikkelig informasjon om hva som foregår, for det ofte er forsømt. Videre prøve å få med flere kvinner, ta opp spesielle kvinneproblem. Det er viktig ikke å bli for »proff», »venstre»-stil med heldagspolitikk slår enda hardere ut blant kvinner enn menn. Samtidig er det feil ikke å benytte mulighetene på klubb og foreningsnivå, skrive i fagblad om kvinnesaker, jobbe for egne skolerings-tilbud osv. Det er ofte relativt lett å nå det nivået, det er stor mangel på aktive kvinner.

OSLO GRAFISKE KVINNEKLUBB

OGK er et eksempel på en eldre, egen kvinneorganisering, den er en del av en landssammenslutning av grafiske kvinner. De som i dag deltar der, er eldre kvinner

som har vært lenge i xfaget, trolig vært aktive i AP/fagbevegelsen i sin ungdom. En del er samtidig aktive i foreningene.

I dag er det en sammensveiset gruppe med månedlige møter med litt diskusjon av aktuelle faglige og politiske spørsmål og mye kaffekos. Det er likevel en ganske åpen forsamling, unge nye er hjertelig velkommen, og de er interessert i fornyelse som kan få klubben til å leve videre. Jeg tror det er viktig at vi deltar slike steder. Vi blir på den måten kjent med forholda på andre plasser, vi får venner der, og vi har et forum for uformell diskusjon av sentrale kvinnespørsmål. Dersom det skapes interesse for det, kan en slik klubb også ta praktiske initiativer overfor foreningene på kvinnespørsmål.

Formen: Fast sted, fast dag i måneden, mye kaffe, tror jeg er meget bra.

TIL DISKUSJONEN VIDERE:

Jeg håper kvinner på andre arbeidsplasser følger opp med sine erfaringer. Spesielt håper jeg på erfaringer om:

– andre egne kvinneorganiseringer innafor fagbevegelsen,

– hvordan vi skal jobbe for likelønn ved dette lønnsoppgjøret,

– erfaringer med tiltak i klubber og foreninger som har fort til mer aktivisering av kvinnene.

Liv

Ps.

Representantskapet i Oslo faglige Samorganisasjons kvinnenemnd har protestert mot nedleggelsen av kvinnenemnda. De ønsker heller å styrke kvinnenemndene, både ved å bygge ut demokratiet og styrke de økonomiske mulighetene for aktivt arbeid!



HVA BETYR PAROLEN OM Å »RETTE BLIKKET MOT ARBEIDERKLASSEN OG FAGBEVEGELSEN» FOR BOLIGLAGA?

Først kan vi spørre: er dette noe problem. Jeg mener ja, og problemstillinga er også reist fra boliglag i Oslo. Spørsmålet har vært som: Skal boliglag ha hovedoppgave på bedrifter i området. Skal vårt viktigste bidrag til å styrke vårt fotfeste i arbeiderklassen være å dele ut løpesedler på bedriftene i lagsområdet. Skal slike oppgaver gå foran lokale boligkamper og foran boliglagas nødvendige styrking av sitt fotfeste i boligorganisasjonene. Mange boliglag ser behovet for å styrke sitt fotfeste i bomiljøene som ei forutsetning for å være sitt fotfeste i boligmiljøet som ei forutsetning for å være uheldig om partikampanjen gjør boliglaga til ved- og vannbærere for arbeidsplasslaga. Uten tiltak står mange lag foran å bli hengende i lause lufta.

VI MÅ STILLE KONKRETE MÅLSETTINGER FOR LAG I BOMILJØET

Etter mitt syn trenger partiet i bomiljøet å proletarisere boligpolitikken og for det andre å proletarisere metodene for arbeidet sitt.

Boligdyrtida er opplagt det mest omfattende problemet for arbeiderklassen i boforholdet i dag har ikke vært det avsnittet vi har satt inn mest krefter på. Om vi går gjennom saker partifolk har arbeidet med på en eller annen måte, finner vi at det har vært av mer allmenn type, planlegging, trafikkplaner, osv. Ikke slik å forstå at det ikke er spørsmål for arbeiderklassen, og at vi har forfalt til småborgerlige saker. Poenget er at vi ikke

har skjottet det forhold at arbeidsfolk tynes ut gjennom boligdyrtid. Dessuten har vår politikk vært ført på et svært akademisk plan og vært lite høvelig som rettesnor for kamp. Dette forstår jeg slik at vi må sette arbeiderklassen i ledelsen også på dette området, nå. Vi må proletarisere metodene for arbeidet i bomiljøet. Vi har reist mange saker og mobilisert til aksjoner. Men dette har vært gjort spontant og ofte uten at massene fikk høve til å konsentrere kreftene sine og kontrollere hvordan framgangen var. Mange saker ble bare et blaff. Som marxist-leninister bør vi vite at skal krava vinne fram, må massenes krefter være organisert.

Ser vi på en del distrikter i Oslo, skulle en nesten tru at vi mente at det ikke finnes noe vedvarende problem og følgelig kampsaker der. Vi må ta alvorlig på å styrke borettslaga og de andre beboerorganisasjonene, uten slik organisering er vårt strev fruktesløst og politiske analyser tomme ord. Jeg trur at de fleste boliglaga er klar over dette. Det som trengs er skikkelig politisk diskusjon på problemet kommunistisk arbeid i bomiljøet og deretter legge forholda til rette for å organisere for boligkamp. Angrepa fra stat og monopolkapital krever det.

VI MÅ REKRUTTERE GJENNOM KAMP

Boliglag blir hengende i lause lufta. Massearbeidet blir mest av propagandistisk type eller åpen mobilisering på 1. mai



o.l. Et slikt arbeid trekker til oss folk som allerede er opptatt av samfunnsspørsmål og gjerne på teoretisk vis. Disse kommer hovedsaklig fra mellomlaga. Skal vi rekruttere folk fra proletariatet må vi føre kamper for deres saker og gjennom handling vise at vi duger. Dette kravet om konkret tillit skjerper behovet for boliglagas innsats i beboerorganisasjonene. At disse i prinsippet samsvarer med fagforeningene på arbeidsplassene. Beboerorganisasjonene blir det viktigste kampavsnittet for boliglag. Der skal hovedkreftene settes inn. Får vi løst disse problema trur jeg vi kan støtte kraftig opp under de måla som blei stilt i lederen i siste TF.

VI MÅ UTVIKLE EN POLITIKK SOM KONSENTRERER KREFTENE

Valgkampen lærte oss mye og brakte oss framover i arbeidet med å kunne stille opp en helhetlig politikk på lokale saker. Men jeg trur vi vanskelig kan si at vi har et program som vi kan stille til det kommende kommunevalg på. Langt mindre lede massene til seirer ved. Jeg trur at hoveddelen i arbeidet dit er å summere de erfaringene vi har fått. Oppgaven blir å konsentrere dette og tette de hullene vi har. Politisk trenger vi å kunne slåss mot sosialdemokratisk klassesamarbeid og splitting av interesser og grupper mot hverandre. Dette er gjennomgående saker i Oslo. Dessuten må vi kjempe mot den utstrakte opportunistisme som vi finner fra kretser i SV. Dels går dette på å gjøre seg til haleheng til AP. Dels ved å utvikle venstristiske paroler som – »vi kan ikke slåss mot kommunens høyning av festeavgifta til grunn før vi har opphevet den private eiendomsretten». Arbeidsfolk får heller blø mot at vi tilfeldigvis skulle støtte villaeiere. Slike overflatiske »prole-



tariske» paroler finner vi også i samband med sterk utbygging av friområder og bydeler på Vestkanten. Dette skulle være veldig bra for proletariatet og veldig ille for borgerskapet. Mest bra er det for entreprenører og boligkapital. For proletariatet er det for dyrt. Dette betyr at vi må beherske taktikk og strategi i boligkampen, og at det er avgjørende at vi foretar en klasseanalyse i distriktene som vi kan tuftte politikken på. Hvis ikke vil tilfeldigheten rå og vi vil være så usikre at kampen blir liggende.

BOLIGLAGA TRENGER EN KAMPANJE FOR Å STYRKE SIN KLASSEPOLITIKK

Etter mitt syn står de boliglaga jeg kjenner framfor å gjøre spranget opp på et høgre nivå, å bli kamporganisasjoner og fungere i tråd med målsettinga å være kommunistiske lag i bomiljøet. Men dette skjer ikke av seg sjøl. Og om det ikke skjer, mener jeg det kan bli skadelig for partiet. Derfor mener jeg at det trengs en politisk kampanje i boliglaga.

Men vil ikke denne, slik jeg stikkordmessig har prøvd å beskrive den, stå i



motstrid til den lanserte kampanjen. Jeg er oppmerksom på at slik kan det bli, men ikke nødvendigvis.

Jeg trur at vi kan dra nytte av å gjøre dette til en særskilt konkretisering for boliglaga. De fleste vil kunne ta tiltak som KK-salg, arbeid på udekka bedrifter osv. Men ved å gjennomgå politisk sin situasjon, proletarisere politikken og arbeidet på sitt eget avsnitt, så vil kampanjen bli mer konkret. At boligkampen krever det er åpenbart. Men jeg trur også at på denne måten kan vi styrke partiets kampkraft i

klassepolitikken, og gjøre hele partiet til en støttrupp i f.eks. lønnsoppgjør og dyrtidskamp. Dessuten kan vi føre mange arbeidere inn i partiet som i neste omgang styrker oss på arbeidsplassene. Dette er mitt syn, jeg kan ikke skjønne annet enn at vi trenger diskusjon på dette.

Arbeiderklassen i ledelsen i politikken og i partiet.

Fram for kommunistiske kamporganisasjoner i bomiljøet.

Kamerat i Oslo

HOVEDSAKA NÅ – MOT TARIFFESTA TARIFFAVGIFT

Svar til »Bygningsarbeider»

»Bygningsarbeider» sier i dette innlegget at han i spesielle tilfeller også skal være med på å tvinge folk til å organisere seg. I så fall er den saken grei for mitt vedkommende.

Grunnen til mitt innlegg var en ganske hardt formulert kritikk av fagorganiserte AKP-medlemmer i Oslo for vår støtte til en del tilfeller av tvangsorganisering og tvang overfor uorganiserte på klubbplanet (spesielt Kværner-saka). Hovedsaka i dette innlegget var derfor å forklare Moss-folket de spesielle omstendighetene i den forbindelsen.

Ellers er jeg enig med »Bygningsarbeider» om at hovedsaka nå er offensiven fra LO-toppen.

HVA ER LO-TOPPENS TAKTIKK?

Toppens utgangspunkt er etter alt å dømme at de i dag ikke vil kunne drive gjennom organisasjonstvang (på plasser

der halvparten av arbeiderne er organisert) overfor arbeidsgiverne.

Målsettinga er sannsynligvis å drive gjennom kravet om tariffavgift (på 80 eller 90% av fagforeningskontingenten) på plasser der over halvparten er organisert.

Her følger de denne taktikken:

– Krav om revisjon av Hovedavtalens §1 om fri foreningsrett. I de pågående forhandlingene om revisjon av Hovedavtalen er det nå brudd på dette punktet.

– I forbindelse med tariff-revisjonen til varen kreve endring av overenskomstene på det punktet der det i dag heter at arbeidsgiverne ikke skal ha anledning til å ansette folk på dårligere vilkår enn det som er fastsatt i overenskomsten, til å hete at avtalens bestemmelser ikke skal omfatte de uorganiserte.

Så bruke dette kravet som et brekkjern for å få arbeidsgiverne til å gå med på tariffavgift.



MOT TARIFF-AVGIFT!

Vi bør gå mot forslaget om tariff-avgift av disse grunner:

– Ei sånn avgift vil bare være en midlertidig overgangsordning, et skritt mot full tvangsorganisering.

– Ordninga er livsfarlig når det gjelder å opprettholde en høy organisasjonsprosent. Mange folk som i dag organiserer seg uten særlig stor entusiasme for fagbevegelsen fordi de ikke vil snylte på arbeidskameratene, vil i stedet kunne gå inn på å bare betale avgiften. Dermed gjør de rett og skjel for seg og ingen kan si at

de ikke betaler for godene! Det kan sånn sett bli lettere å stå uorganisert!

Vår linje i organisasjons-saka bør avslutningsvis etter min mening være sånn:

– Mot organisasjonsplikt hva enten det dreier seg om Hovedavtalen eller overenskomster.

– Mot LO-toppens krav om tariff-avgift fra uorganiserte.

– For organisasjonstvang og tvangs-tiltak mot uorganiserte på klubbplanet, der det er snakk om arbeidernes egen og sjølpålagte disiplin.

Hilsen Roy

OM BEVILGNINGER TIL PARTIER FRA FAGBEVEGELSEN

»Fagorganisert i Tromsø» stiller spørsmålet om det er riktig å bevilge penger til partier gjennom fagbevegelsen. Jeg skal fortelle hva som skjedde på **Oslo Litograf- og Kjemigrafforenings** årsmote i mars.

Etter at vi hadde meldt oss ut av Arbeiderpartiet, ble det stilt forslag om bevilgning på kr.100 til Oslo AP,NKP og SF. Dette var forslag fra foreningsstyret. Videre ble det stilt benkeforslag om 100 kroner også til AKP(m-l). Nå er ikke 100 kroner en stor sum, men vi ønsket å gi en symbolsk støtte til de partier som arbeider for sosialismen. Det ble pekt på at vi ønsker enhet i fagbevegelsen, og

dersom vi skulle støtte noe parti, måtte vi si: alle eller ingen. Arsmøtet ga sin tilslutning til denne linjen. (8 av 80 stemte mot bevilgning til AKP(m-l).)

For at vi skal oppnå enhet i fagbevegelsen må vi bryte ekteskapet med DNA. Det betyr ikke at vi skal gifte oss med et annet parti, men støtte partier utfra enkelte saker. Dvs. går SF mot Skånland-utvalget, så skal vi støtte dem i det arbeidet, fordi det er i samsvar med våre interesser. Jeg håper dette kan drive diskusjonen videre. Det ville være synd om vi ikke får en enhetlig linje på dette viktige spørsmålet.

Kjemi-Lito-medlem Oslo



ERFARINGER FRA SAMARBEID MED SV I MOMSAKSJONEN

Vi ønsket fra første stund å få SV aktivt med. Vi har alltid hatt et godt forhold til dem, men av erfaring vet vi at det er lettest å få dem med dersom vi er godt forberedt.

Vårt forslag til aksjonsopplegg gikk i korthet ut på å raskest mulig å sikre kontakt med forskjellige grupper, spesielt fagorganiserte og husmødre. Videre å få trukket Kvinnefronten og gymnasiastene aktivt med. Dessuten stands og døraksjoner, for utdeling av materiale og underskriftsinnsamling, og evt. demonstrasjon eller møte. Vi foreslo å rette appeller til Sam.org. og foreninger om økonomisk støtte. For å sikre oppslutning fra de fagorganiserte foreslo vi å oppsøke så mange tillitsmenn, klubbformenn, o.l. som mulig, for å lage et opprop med disse som initiativtakere for en underskriftsaksjon, altså et rent »påskeopprørsopplegg». Slik ville vi også sikre oss faglige kontakter som kunne gi kontinuitet i aksjonen på arbeidsplassene.

SV var interessert i å samarbeide om dette opplegget. De hadde selv på dette tidspunktet knapt hørt om aksjonen. I løpet av noen få dager hadde vi kontaktet de fleste ledende fagforeningsfolk i kommunen og så godt som alle ville være med, til og med en hel del DNA-medlemmer. Videre kontaktet vi en del husmødre, slik at vi fikk laget et opprop med 30 navn, 25 fagforeningsfolk – 5 husmødre. Resultatet i løpet av den første uka: Sam.org. styret minus 1 person sluttet opp, hele styret i avdelingen av Kjemisk, og ellers folk fra alle fagforeningene i kommunen, pluss en skarp uttalelse

fra halvårsmøtet til Bygningsarbeiderforeningen om å fjerne matmomsen.

Underskriftsaksjonen ble satt i gang med aksjoner i sentrum og på jernbanen samt lister til alle bedriftene. Videre forsøk med husbesøk.

ERFARINGENE FRA DETTE INITIATIVET

Jeg vil framheve to punkter:

1. Det er fortsatt vanskelig å få aktivisert SV. NKP/KU-gruppa er de som har vært til å stole på når de tar på seg oppgaver. SF og AIK derimot har vært meget vanskelige å få med. De viser enorm udugelighet når det gjelder å lede masseaksjoner som denne. På lokalplanet er de svært avhengige av å få oss med. Dette bør utnyttes videre.

2. Vi er i ferd med å vinne tillit blant store deler av de fagorganiserte. Ikke nødvendigvis at de er enige med oss politisk, men de har tillit til oss når det gjelder å lede aksjoner de slutter opp om, de har innsett hvem som føler ansvar for en slik aksjon. I denne forbindelse har vi tjent på SV's passivitet.

Vi har tidligere hatt svært få faglige kontakter og medlemmer, denne aksjonen har nærmest betydd et gjennombrudd for oss. Det skulle ikke være umulig å få noen med på sirkel bl.a. Selvfølgelig må vi nå følge opp dette med en skikkelig politisk linje som gjør at vi får et godt grep om dem som står oss nærmest.

Denne artikkelen er sakset fra en lagsrapport.

Red.



Debat



RØD UNGDOM –

FEIL Å PRIORITERE GYMNASIASTER?

I novembernummeret av TF er det et intervju med formannen i Rød Ungdom. Der går det fram at gymnasiastene er i ferd med å bli høyest prioritert i Rød Ungdom. Jeg reagerer på dette, særlig siden det ikke er lenge siden ungdomskoleelever ble prioritert høyest, med yrkesskoleelever og unge arbeidere på 2.plass.

Jeg synes ikke det er noe argument FOR en slik prioritering at gymnasiaster er den største gruppen i Rød Ungdom. Sett at akademikere var den største gruppen i Partiet, vi ville vel ikke av den grunn prioritere arbeidet blant dem høyest? SVs stemmetall i skolevalgene synes jeg heller ikke er noe argument: Har ikke SV fått mange stemmer blant unge arbeidere? Hva med yrkesskoleelevene? Jeg skulle tro at motsigelsen mellom en revisjonistisk og en kommunistisk ledelse

er viktigere på yrkesskoler og blant unge arbeidere enn på gymnasene. Når det gjelder skoling av ledere innen RU oppfatter jeg det som et GENERELT problem, som derfor i like stor grad angår andre grupper enn gymnasiaster, ja kanskje i større grad, siden gymnasene på lang sikt ikke kan være det viktigste kanpområdet for RU. Det er vel heller ikke meninga at først og fremst gymnasiaster skal være ledende i Rød Ungdom?

Jeg mener en prioritering av gymnasene NÅ er feil. Partiet er midt inne i en fase hvor alle krefter settes inn på arbeidsplassene, i fagbevegelsen. Ungdomsforbundet er og vil alltid være en viktig rekrutteringskilde for partiet, en slik prioritering vil derfor IKKE hjelpe partiet nå. Det vil heller ikke føre til noen bedring av classesammensetninga i partiet, heller vanskeliggjøre det. Prioritering



av gymnasene vil også gå ut over distriktene. Hos oss, en Vestfold-by, er det ingen tilbud om vidreutdanning utover gymnaset. Gymnasiastene kommer derfor for en stor del til å reise vekk herfra om 1/2 - 2 1/2 år. Nå er Rød Ungdom i oppbyggingsfasen her, og hvis vi satser på gymnasiaster, vil laget ganske sikkert rase sammen om ikke lenge. Satser vi derimot på yrkesskolen og ungdoms-

skolene, er det større sjanse for at laget består.

Til slutt: Jeg synes ikke en evt. prioritering av u-skoler og y-skoler er »lettvent». Vi har mindre erfaring der enn på gymnasene, vi har mindre folk der. Det er tvert imot vanskeligere på kort sikt å oppnå store resultater der. Nei veien går ikke »rett fram», men vi bør i hvertfall ha retninga sånn noenlunde fra starten av.

Sherlock, Vestfold

SVAR TIL DISKUSJONEN OM HUSMORA

Husmoras klasseslørighet.

Husmoras klasseslørighet bestemmes utifra hennes eller mannens objektive grunnlag (økonomisk basis). Når vi skal utarbeide en politikk for husmødre må vi ta utgangspunkt i den klassen vi ønsker å fremme en politikk for. For oss vil det si å finne fram til hva som hemmer kvinnes utvikling i dag, og legge opp en politikk i forhold til det (strategi), deretter ta for oss de enkelte kvinnegrupperes særegne undertrykkning. Med det mener jeg at det ikke går an å legge opp en politikk for alle kvinner etter husmoras særegne undertrykkelse, men begynne med hva som er kjerna i undertrykkninga for de kvinner og den klassen vi ønsker å tjene.

HVA ER MOTSIGELSEN?

Jeg vil ta utgangspunkt i avsnittet hvorfor husmødre er husmødre. Det er full enighet om alle punkter i avsnittet, men det som er av stor betydning er

monopolkapitalens svar eller monopolkapitalens innebygde motsigelser.

1. Der har vi funnet ut at monopolkapitalen ikke kan sysselsette hele befolkninga og at husmødre blir brukt som en mer eller mindre permanent reserve.

2. Under monopolkapitalen er barnepass en privatsak og går under reservenes arbeidsområde gratis.

Dette mener jeg er i dag en hindring for frigjøring og kjerna i undertrykkelsen av kvinner. Dette stiller kvinnene i en objektiv svak posisjon: for arbeidende kvinner i lav lønn som ikke kan forsørge en familie, for husmoren økonomisk og politisk avhengighet.

Så til motsigelsen: Er det en mekanisk oppfatning at dersom kvinnene deltar i produksjonen i dag, er det et skritt mot kvinnefrigjøring?

Her vil jeg svare med AKP(m-l)s program og et sitat fra Enver Hoxha.

AKP(m-l)s kvinneprogram: Kvinnes frigjøring er ikke mulig uten at hun



kommer vekk fra den tvungne private produksjon i hjemmet og vekk fra det økonomiske avhengighetsforhold. Videre: Å gå ut i arbeid skal være et valg fra kvinnens side, basert på frivillighet. Derfor må kampen reises for at en arbeidslønn kan forsørge en familie.

Hoxha: Marxismen lærer oss at deltakelse i produksjonen og frigjøring fra kapitalistisk utbytting er to faser i frigjøringen av kvinnene, dvs. ved å kvitte oss med kapitalistisk utbytting og intensivere deltakelsen i produksjonen har vi oppnådd stor suksess i å frigjøre kvinnen. Hvis vi er enig i hva som er kjerna i undertrykkinga tror jeg vi kan bli enige om at kvinnens rett til arbeid er et rimelig krav, men selvsagt er det vår oppgave å utarbeide en politikk for husmora for å bedre hennes kår, for jeg tror ikke det er noen uenighet om at det

bare er under sosialismen en virkelig frigjøring av kvinnene kan oppnås. Men vi kan ikke vente at forholdene skal ligge til rette på et fat, vi må ta kampen opp nå! Til hva vi er enige om:

Vi er enige om at småbarnsmødre har en hard og lang arbeidstid. Vi er enige om at husmora utfører gratisarbeid for samfunnet.

Det er et riktig krav å forlange fritid for husmødre.

Barnehageplasser til alle.

Utvida permisjon for menn eller husmorvikar.

Barnetrygden er latterlig liten.

Vi kan forlange oppdragerlønn i form av heving av barnetrygden.

Dette er krav vi må diskutere og utforme.

Grete.

TIL SIKKERHETEN

Under en av de razziaer som det svenske sikkerhetspolitiet foretok hos en av FIB-Kulturfronts medarbeidere, ble bl.a. de svenske Palestinagruppernes medlemsarkiv konfiskert. Meninga med dette innlegget er ikke å moralisere over det ved å blande meg bort i de svenske kameratenes anliggender, men det bør være et varsko for oss.

De av oss som i en eller annen sammenheng, i partiet eller fronter,

kommer bort i ting av en slik sikkerhetsmessig art, bør være svært aktsomme på dette området. Det er feil å lagre så viktige ting hos ledende kamerater sentralt og lokalt. Som en konklusjon mener jeg at vi må ha en stram holdning her, ellers hjelper det ingenting å drive massearbeid på dette feltet.

ml'er på Østlandet.



SIKKERHETEN I ML-BEVEGELSEN

Helt fra 1969 har vi hatt en bra sikkerhetspolitikk, men på noen områder bør vi etter min mening bedre oss. Utgangspunktet er at vi vet at vi blir spionert på av SIPO i Norge, Svenske Informasjonsbyråen (IB), og kanskje også av diverse NATO-lands etterretningstjenester, NAF, og reaksjonære bevegelser i Norge. Viktigste for disse er å kartlegge vår organisasjon og våre medlemmers navn. Dette er også for oss det viktigste vi må hindre dem i. På kort sikt for å hindre at kamerater blir nekta jobb, som allerede nå har skjedd. På lang sikt er det helt avgjørende for å hindre at våre kamerater blir forfulgt, arrestert og drept i en tilspisset situasjon, som imperialistisk angrep, fascistkupp, revolusjon. Jeg vil ta opp noen konkrete ting vi kan gjøre:

BRUK AV TELEFON

Utifra hva både SF, vi og andre har avslørt, vet vi at telefonavlytting foregår – uvisst i hvilken grad. Da det er blåoyd å tro at vi kan høre i en telefon at den avlyttes, og da ingen kan være sikker på at akkurat han ikke er kjent av SIPO, må vi ml'ere innarbeide vaner utifra at vår telefon er avlyttet. Dette selv om sjansen er 1:1000.

Stort sett har jeg inntrykk av at ml'ere flest er forsiktige med hva de sier – ikke moteinnkalling, omtale av andre kamerater osv. Noen har illusjoner om at bare vi bruker et kryptisk språk (fest=møte) er alt bra. Imidlertid vil dyktige avlyttere selvfølgelig kjenne igjen vår sjargong og tankeverden meget godt.

Men en hovedmangel tror jeg er at vi ikke tenker særlig på hvem vi ringer til. Se på et vilkårlig bedriftslag – en av medlemmene er sikkert kjent av SIPO. SIPO kan nå avlytte denne telefon over noen måneder. Dette medlemmet vil sikkert da ha ringt til flere andre partimedlemmer, og selv om det som er blitt sagt er ufarlig, er det ikke så vanskelig for SIPO å kartlegge kommunister.

Min løsning er: telefonkontakt mellom ml'ere bør hver enkelt av oss begrense til f.eks. noen man omgås også privat. Ved sjeldne og nødvendige telefonbeskjeder, f.eks. plutselige innkallinger, bør en ikke benytte egen telefon (heller automat) og ikke bruke fullt navn. Viktigere enn konkrete regler er likevel at sikkerheten er »i blodet», dvs. alltid bruke telefon som om den var avlyttet.

Den tankegangen jeg har gitt uttrykk for her, kan også brukes på brevkontakt, med ml'ere. Skriv som om alle brev ble åpnet.

Dessuten – ved personlig samtale: Snakk som om den nærmeste fremmede som kan høre det er agent. Ved beskjeder til lagsmedlemmer på jobben: Tenk om en av dere ble skygget og SIPO merket seg og undersøkte alle som denne ene hadde kontakt med.

AVLYTTING AV MOTER

Vi må handle som om alle moter avlyttes av en eller annen teknologisk avansert mikrofon (borgerskapet kontrollerer teknologien, ikke vi). Det vil særlig



si at navn, adresser, møtested og tid ikke skal sies. Her tror jeg de fleste har en bra praksis.

AGENTER I ML-BEVEGELSEN

Avsløringene av IB har vel gitt noen hver av oss noe å tenke på – der ble bl.a. en agent som var medlem av KFML i Sverige avslørt. Det er nokså sannsynlig at SIPO-agenter finnes som medlemmer i AKP(m-l) eller RU. Noen av disse vil sikkert være dyktige og se ut som framskredne kommunister. Jeg tror at å avsløre disse er vanskelig, det ville skape en håpløs partiatmosfære om medlemmene i stor stil skulle gå rundt å mistenke hverandre. Løsningen er vel:

a. prøve å la alle ta sin del av det politiske arbeidet slik at en agent vil hjelpe oss framover.

b. innarbeide en stil med at ingen medlemmer kjenner flere navn eller vet mer om andre partilag enn det som er nødvendig utifra kravet til demokrati.

Vi bør selv ikke være utidig nysgjerrige, slik at en spørrelysten agent bare vil avsløre seg selv. Stort sett gjør vi det bra på dette området – f.eks. fins ikke

sentrale medlemsarkiver. Som en trøst: Tsaren i Russland hadde sin agent i sentralkomiteen i SUKP uten at bolsjevikene av den grunn ble knekket.

RØD UNGDOM

Omdanninga av Rød Ungdom til en kommunistisk masseorganisasjon for ungdom endrer mye. Vi i AKP(m-l) må være ledende også i sikkerheten i RU og forklare at det er viktig å beskytte partiet mot klassefienden.

AVSLUTNING

Jeg kan tenke meg at noen vil tenke at denne artikkelen er overdrevet, tegn til forfølgelsesvanvidd er klare osv. Jeg mener dette kan være uttrykk for høyreideer av typen «Norge i dag er ikke så ille», «vi kan tenke på dette når situasjonen tilspisser seg» osv. (NKP tenkte vel sånn i 30-åra, men fikk svi i 1940.) Men motinnlegg mottas med takk – dessuten andre ideer om vår sikkerhetspolitikk.

Antonio

Å ARBEIDE I EI LITA KYSTBYGD

Arbeidet i smålaga rundt om i landet er svært lite utvikla. Då vi starta lag i ei lita kystbygd kring nyttår 1973, hadde vi svært få erfaringer å byggje på. Vi meiner det er viktig å dele erfaringene våre med andre, både folk frå større stader og i mindre lokalsamfunn. Vi vil og håpe at denne artikkelen kan vere utgangspunkt for ein diskusjon om arbeidet i små lokalsamfunn.

Vi vil gjere merksam på at enkelte detaljar i denne framstillinga ikkje er i samsvar med dei faktiske hendingane. Det grunnar seg i at vi ikkje vil at desse opplysningane kan først attende til staden der vi har arbeidd.

Vi som var med og skipa laget, hadde vore borte frå heimstaden vår i fleire år. Alle hadde ei meir eller mindre teoretisk utdanning, men under utdanningsperio-



den hadde vi alle søkt å halde kontakt med folk fra heimstaden. Ein av oss har vore tilsett som lærar i grunnskulen, og fleire har hatt leiande tillitsverv innan ulike ungdomslag og organisasjonar.

Hovudgrunnen til at vi skipa laget, var at vi var samde i synspunkta ml-rørsla står for. Samstundes meinte vi det var viktig å få vere med å utvikle politikken innafør denne rørsla.

Vi tok frå først av sikte på å presentere AKP(m-l) så snart det var fast etablert som politisk parti. Fram til den tida dreiv vi studiearbeid med sympatisørar. Sympatisørane som deltok i studiearbeidet var småbrukarar, industriarbeidarar og lærarar. Etter initiativ frå elevane i ungdomsskulen vart det og sett i gong studiearbeid kring tilhøva i Midt-Austen og i Vietnam.

TAKTIKKEN OVERFOR KOMMUNISTHETS

Etter nokre møte i studiegruppa vart elevane samde om å skipe eiå FNL-gruppe. Då dette vart kjent, skapte det kraftige reaksjonar blant folk. Ryktestraum vart sett i gong, og hetsen starta.

For å klårgjere kva slag arbeid vi hadde drive, og for å stogge rykteflaumen, kalla vi sammen til fleire klårgjeringsmøte. På desse møta var det etter måten stort fram møte. Mota gjekk i store trekk bra for oss: vi fkk klårgjort kva FNL står for, kva Sol.kom er, kva Pal.kom. er, og kva slag arbeid vi dreiv.

Men det synte seg ganske snart at møta mest berre hadde gjort vondt verre. Mange hadde allereie stempla oss som kommunistar eller fascistar (det var mange som ikkje såg nokon ulikskap på desse), og som var ferdige med det. Same

kva vi meinte eller sa, så var vi det dei sa vi var.

No har kommunistredsla tradisjonelt vore svært sterk her i bygd. Det er difor ikkje så rart at dei som starta hetsen, fekk nokså mange med seg. Og dei som først hadde sett ein merkjelapp på oss, var det uråd å kome i noka meiningsutveksling med.

På denne bakgrunn valde vi å utsetje presentasjonen av det nye partiet og heller prøve å føre fram partiet sin politikk gjennom ulike organisasjonar og lag. Vi hadde nemleg svært gode erfaringer frå slikt arbeid før hetsen starta. Og det synte seg at dei som hadde arbeidd saman med oss i ulike lag før hetsen starta, var meir forsiktige i kritikk, ja fleire av dei stødde oss fullt ut også i andre saker.

Innafor desse laga heldt vi difor fram med å drive rein ml-politikk, sjølv sagt utan å kalle han det. Vi valde å kalle oss sosialistar når vi vart tvungne til å ta meir ideologiske standpunkt. Som sosialistar kunne vi greitt hevde våre synspunkt, som kommunistar kunne vi på dette tidspunkt rekne med å tale til døve oyre.

BAKGRUNNEN FOR ANTI-KOMMUNISMEN

Dei viktigaste faktorane finn vi i dei partipolitiske og religiøse grupperingane. Tradisjonelt har Senterpartiet stått sterkt, med ein del Venstre-folk og nokre frå Kristleg Folkeparti. Arbeidarpartiet har hatt berre ganske få tilhengjarar, og folk til venstre for AP har ikkje funnest. Indremisjonsrørsla har lenge stått sterkt her på staden. Det var då også frå denne rørsla og frå Senterpartiet vi fekk våre hardaste motstandarar.



Men også andre faktorar spela ei avgjerande rolle. Slegtstradisjonen står sterkt i små samfunn. Sympatiar og antipatiar mellom dei ulike slekter synte seg då og ganske tidleg i vår situasjon. Gamle slektmotsetningar vart dragne fram att, og enkelte av dei mest reaksjonære spela tydeleg på gamle slektstrider for å isolere oss.

Tilhøvet mellom ungdom med ei teoretisk utdanning og arbeidande ungdom vart og drege fram. Fleire søkte å framstille saka slik at denne motsetnaden var den grunnleggjande, og at vi ikkje hadde noka erfaring i det praktiske liv gjennom eige arbeid. Til å endre denne oppfatninga fekk vi god hjelp av sympatisørane våre. Også dei vi hadde arbeidd saman med i konkrete arbeidsprosjekt, var med å overtyde folk om at det ikkje var nokon grunnleggjande motsetningar mellom oss og folk som ikkje hadde ei teoretisk utdanning.

Nokon prøvde og å få folk til å tru at det blei drive politisk propaganda i skulen. Lærarar står som kjent i ei utsett stilling for folkesnakk. Desse påstandane let seg greitt avvise, og i dag er det berre dei mest reaksjonære som vågar fremje slike påstandar. Men også dei har innsett at dei ikkje kan kome nokon veg ved å ta saka opp i skulestyret, sjølv om dei på tidlegare tidspunkt har gjort visse framsteg som skulle tyde på det.

Eit spesielt moment som er brukt mot oss, er posten vi mottar. Særleg trur vi det er KK folk har reagert på. Her har vi ført ei relativt open line, og vi har greidd å verve nokre få abonnentar på KK.

Etter lange og til dels harde diskusjonar i laget vart vi altså samde om denne strategien for arbeidet: Først måtte vi gjennom praktisk arbeid skaffe oss tillit blant folk med å praktisere den politikken kommunistar står for. Først deretter kunne vi gjere det klårt for folk



at det var kommunistiske idear vi hevda, og at vi sjølve rekna oss for kommunistar. Nett no er vi inne i denne siste fasen av arbeidet: vi byrjar smått om senn å gjere folk merksame på AKP(m-l) og kva slag politikk dette partiet fører.

HØGREAVVIK?

Mange vil sikkert kalle denne strategien eit klårt høgreavvik. Vi er ikkje samde i det. Vi meiner å kunne påvise at vår framgangsmåte har greidd å avsløre dei rett reaksjonære krefter i lokalsamfunnet og til ein viss grad isolere dei. Dersom vi hadde køyrt hardt ut, ville vi ha kunne rekne med at vi blei isolerte frå folk. Dei reaksjonære kunne på den måten fått ganske fritt spelerom til å drive sin kommunisthets ved å spele på folk sine gamle fordomar frå McCarthy-tida.

Men sjølv om vi meiner at strategien i hovudsak er rett, vil vi ikkje underslå feil

vi har gjort. Vi har vore for lite pågåande når det gjeld Vietnam- og Palestinaarbeid. Vi skulle arrangert opne møte der vi meir diskuterte saka, og mindre vår rett til å drive studiarbeid kring desse emna. Vi skulle og gjort meir for å spreie For Vietnam, Fritt Palestina og anna materiell. I diskusjon med folk kunne vi og vore meir pågåande i nett denne saka. I alle høve kunne vi gjort meir for å stø dei elevane som var med å stifte FNL-gruppa. Likevel er vi positivt overraska over kor godt dei har takla saka, kor engasjerte dei er, og kor aktive dei er for å finne argument sjølve der dei finn ut at dei står svakt.

Vi meiner at fleire av dei er komne så langt at det kunne vere mogeleg å stifte eit lokallag av Raud Ungdom.

Ole

Denne artikkelen har brukt meget lang tid på å nå redaksjonen. Vi beklager.

Red